

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 13/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o., B., zastúpenej H..., s. r. o., B., konajúca prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. J. G., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb/50/2012 a jeho rozhodnutím z 10. mája 2012 o zamietnutí návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. novembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“),

ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb/50/2012 a jeho rozhodnutím z 10. mája 2012 o zamietnutí návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 29. februára 2012 na tlačíve „A“ podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze [Ú. v. EÚ L 399, 30. 12. 2006, s. 1 – 32 (ďalej len „nariadenie č. 1896/2006“)], proti odporkyňi – fyzickej osobe bývajúcej v čase podania návrhu v Španielsku – návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu o zaplatenie sumy 41 469 € s príslušenstvom. Uplatnený nárok sťažovateľka odôvodňovala tým, že 9. decembra 2008 uzatvorila s odporkyňou kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol osobný automobil, pričom odporkyňa jej kúpnu cenu ani len v časti nezaplatila.

Okresný súd návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu napadnutým rozhodnutím na tlačíve „D“ (formulár pre rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu obsiahnutý v prílohe nariadenia č. 1896/2006) zamietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci. Okresný súd kvalifikoval nárok uplatnený sťažovateľkou za nárok smerujúci proti spotrebiteľovi, pričom podľa jeho názoru nemal v zmysle čl. 6 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006 právomoc vydať európsky platobný rozkaz, keďže ten mohol v okolnostiach danej veci vydať iba súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ. Zároveň okresný súd vydal uznesenie č. k. 23 Cb/50/2012-29, ktorým vrátil sťažovateľke súdny poplatok za návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu.

Keďže sťažovateľka nesúhlasila s právnym názorom okresného súdu o nedostatku právomoci na vydanie európskeho platobného rozkazu, podala v presvedčení, že napadnutým rozhodnutím a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu boli porušené jej práva, proti napadnutému rozhodnutiu, ako aj postupu, ktorý prechádzal jeho vydaniu, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb/50/2012 a jeho rozhodnutím z 10. mája 2012 boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby jej ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie v sume 5 000 €, keďže je toho názoru, že postupom okresného súdu došlo k zmareniu jej legitímneho očakávania, že dôjde k vymoženiu jej pohľadávky.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Sťažovateľka predovšetkým namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07). Zároveň je potrebné

uviesť, že čl. 1 ods. 1 ústavy upravuje základné garancie demokratického a právneho štátu, nie však základné práva a slobody.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Okresný súd napadnutým rozhodnutím návrh sťažovateľky na vydanie európskeho platobného rozkazu zamietol. Toto svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nemá právomoc podľa čl. 6 nariadenia č. 1896/2006 (tzv. kód 04 v rámci predformulovaných možností dôvodov zamietnutia návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu na s. 2 tlačiva „D“ prílohy predmetného nariadenia). V rovnaký deň okresný súd vydal aj uznesenie č. k. 23 Cb/50/2012-29, ktorým vrátil sťažovateľke súdny poplatok za návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu. V odôvodnení predmetného uznesenia uviedol, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ktorým zamietol návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu, vydal z toho dôvodu, že *„žalovaná pohľadávka sa týkala zmluvy uzatvorenej osobou – spotrebiteľom na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania a odporca je spotrebiteľom“*. V tomto prípade má v zmysle čl. 6 ods. 2 nariadenia č. 1896/2012 právomoc vydať európsky platobný rozkaz len súd toho členského štátu, kde má spotrebiteľ bydlisko.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne zistil skutkový stav a nesprávne právne posúdil vec, čím mal dospieť k nesprávnemu záveru o nedostatku svojej právomoci na vydanie európskeho platobného rozkazu. Podľa sťažovateľky okresný súd nemal považovať zmluvu, z ktorej vyplývala uplatnená pohľadávka, za spotrebiteľskú zmluvu. Sťažovateľka zastáva názor, že okresný súd nezohľadnil, že „*nebola splnená zákonná náležitosť podľa § 52... [Občianskeho zákonníka, pozn.], podľa ktorej spotrebiteľskú zmluvu uzatvára spotrebiteľ s dodávateľom*“. Predmetom zmluvného vzťahu, z porušenia ktorého si sťažovateľka uplatňovala nárok, malo byť jednorazové plnenie (predaj osobného automobilu používaného členom štatutárneho orgánu predávajúceho), pri ktorom sťažovateľka podľa vlastných slov nevystupovala ako osoba konajúca v rámci predmetu svojho podnikania, ale ako subjekt speňajúci svoj majetok mimo rámca svojej podnikateľskej činnosti (a to napriek tomu, že do jej predmetu podnikania, ako sama uvádza, patrí aj predaj motorových vozidiel). Sťažovateľka vyčíta okresnému súdu, že sa „*pri vypracúvaní... arbitrárneho rozhodnutia... skúmaním* (posúdením vzťahu ako spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 Občianskeho zákonníka, pozn.) *vôbec nezaoberal... a* (túto okolnosť, pozn.) *nezohľadnil*“. Ak by okresný súd postavenie sťažovateľky zohľadnil, musel by podľa nej dospieť k záveru, že právny vzťah, z ktorého si uplatňuje nárok, nie je spotrebiteľskou zmluvou, a na určenie právomoci súdu na vydanie európskeho platobného rozkazu sa preto neaplikuje ochranné pravidlo uvedené v čl. 6 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006, ale právomoc na vydanie platobného rozkazu by mala byť založená v zmysle pravidla čl. 5 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach [*mim. vyd. Ú.v. v slovenskom jazyku, kap. 19, zv. 4, s. 42 – 64m* (ďalej len „nariadenie Brusel I“)]. Podľa uvedeného pravidla možno osobu s bydliskom na území členského štátu žalovať v druhom členskom štáte v zmluvných veciach na súde podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby, teda na Slovensku. Tým mal okresný súd dospieť k záveru, že má ako súd členského štátu, v ktorom došlo k dodaniu predmetu zmluvy, právomoc vydať európsky platobný rozkaz. Napadnuté rozhodnutie, v ktorom okresný súd dospel k opačnému záveru, považuje sťažovateľka za arbitrárne a navyše aj za zjavne neodôvodnené.

Ústavný súd najskôr zdôrazňuje, že konanie o vydanie európskeho platobného rozkazu je osobitným formalizovaným konaním umožňujúcim navrhovateľovi v prípade cezhraničných sporov v občianskych a obchodných veciach urýchlene dosiahnuť vydanie exekučného titulu (európsky platobný rozkaz), ktorý oproti bežnému rozsudku v občianskej alebo obchodnej veci možno vykonať v cudzine podstatne zjednodušeným spôsobom. Podľa čl. 19 nariadenia č. 1896/2006 sa európsky platobný rozkaz, ktorý sa stal vykonateľným v členskom štáte pôvodu, uzná a vykoná v iných členských štátoch bez potreby doložky vykonateľnosti a bez akejkoľvek možnosti namietať proti jeho uznaniu. Na účely zjednodušenia konania sú pre jednotlivé procesné úkony účastníkov konania a pre rozhodnutia súdu v konaní o vydaní európskeho platobného rozkazu v prílohe nariadenia č. 1896/2006 ustanovené vzory formulárov.

Z nariadenia č. 1896/2006 pritom vyplýva, že európsky platobný rozkaz môže vydať iba súd toho štátu, ktorý má v zmysle noriem medzinárodného práva procesného právomoc na konanie o vydanie európskeho platobného rozkazu. Pravidlá právomoci na vydanie európskeho platobného rozkazu sa v zmysle čl. 6 nariadenia č. 1896/2006 síce určujú najmä podľa nariadenia Brusel I, ale v záujme ochrany spotrebiteľa môže európsky platobný rozkaz vydať iba súd štátu, kde má tento spotrebiteľ bydlisko. Podľa čl. 6 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006 „Ak sa však pohľadávka týka zmluvy uzavretej osobou – spotrebiteľom na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania, a ak je odporca spotrebiteľom, majú právomoc len súdy v členskom štáte, v ktorom má odporca bydlisko v zmysle článku 59 nariadenia (ES) č. 44/2001.“. Podľa čl. 11 nariadenia č. 1896/2006 v prípade, ak súd zistí, že nemá právomoc na vydanie európskeho platobného rozkazu podľa čl. 6 tohto nariadenia, návrh na jeho vydanie zamietne rozhodnutím podľa formulára „D“ prílohy k predmetnému nariadeniu.

Ústavný súd prihliadal aj na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) k nariadeniu č. 1896/2006, podľa ktorej vnútroštátny súd by mal návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu preskúmať len na základe údajov v ňom uvedených. Súdny dvor ďalej uviedol, že čl. 6 nariadenia č. 1896/2006 neumožňuje členským štátom ustanoviť vo vnútroštátnom právnom poriadku dodatočné požiadavky

na vydanie európskeho platobného rozkazu. Navyše, podľa čl. 11 ods. 1 písm. a) citovaného nariadenia vnútroštátny súd návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu zamietne len v prípade nesplnenia požiadaviek uvedených jeho v čl. 2, čl. 3, čl. 4, čl. 6 a čl. 7 (pozri napr. bod 29 rozsudku vo veci C-215/11 Iwona Szyrocka proti SiGer Technologie GmbH z 13. decembra 2012).

Z uvedeného textu nariadenia v spojení s výkladom súdneho dvora vyplýva, že pri vydávaní európskeho platobného rozkazu a pri zisťovaní právomoci súdu Slovenskej republiky na jeho vydanie nemôže byť rozhodujúce vymedzenie spotrebiteľskej zmluvy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (§ 52 Občianskeho zákonníka), ale iba podľa nariadenia č. 1896/2006. Samotné nariadenie pritom v rámci ochrannej úpravy vo svojom čl. 6 ods. 2, pri zohľadnení rozsahu prieskumnej aktivity súdu rozhodujúceho o vydaní európskeho platobného rozkazu, podmieňuje ochranu spotrebiteľa iba tým, že žalovaným je spotrebiteľ, ktorý nekonal v rámci svojej podnikateľskej alebo obchodnej činnosti. Žiadne iné podmienky predmetné ustanovenie neobsahuje.

Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že sťažovateľka nenamieta, že by spotrebiteľ nespĺňal podmienky spotrebiteľa podľa čl. 6 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006, ale iba to, že ona sama nespĺňala podmienku dodávateľa na účely vymedzenia spotrebiteľskej zmluvy (osobitne podľa § 52 Občianskeho zákonníka a podľa iných predpisov práva Európskej únie). Ako bolo uvedené, toto kritérium je ale na posudzovanie právomoci podľa čl. 6 ods. 2 predmetného nariadenia irelevantné.

Za takýchto podmienok sa ústavný súd nemohol stotožniť s tvrdením sťažovateľky, že okresný súd konal arbitrárne, ak nezohľadnil, či v predmetnom právnom vzťahu ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka, a napriek tomu vyhlásil, že nemá právomoc na vydanie európskeho platobného rozkazu, keďže takúto možnosť v zmysle nariadenia č. 1896/2006 a judikatúry Súdneho dvora ani nemá.

Ústavný súd nad rámec uvedeného zdôrazňuje záver potvrdený citovaným rozsudkom Súdneho dvora, podľa ktorého sa pri skúmaní splnenia podmienok konania súd

obmedzuje iba na informácie uvedené vo formulári pre návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu (pozri aj bod 16 odôvodnenia nariadenia č. 1896/2006). Navrhovateľ (v tomto prípade sťažovateľka) preto nesie zodpovednosť za vyplnenie formulára návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu tak, aby bolo z predložených podkladov možné jednoznačne rozhodnúť o právomoci súdu na vydanie európskeho platobného rozkazu, ako aj o ostatných podmienkach jeho vydania. Vzhľadom na to, že konanie o návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu má predstavovať formalizované a rýchle konanie s obmedzeným rozsahom možnosti súdu preskúmať dôvodnosť návrhu, nemožno požadovať od konajúceho súdu, aby uskutočnil zásadné skutkové zisťovanie týkajúce sa otázky, či odporkyňa skutočne vystupovala v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou ako spotrebiteľka.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že okresný súd ju mal vyzvať na odstránenie nedostatkov, ak bol toho názoru, že návrh nespĺňal náležitosti podľa čl. 2, čl. 3, čl. 4, čl. 6 a čl. 7 nariadenia č. 1896/2006.

Podľa ústavného súdu z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že dôvodom, pre ktorý okresný súd nevydal európsky platobný rozkaz, je nedostatok jeho právomoci v zmysle čl. 6 ods. 2 nariadenia č. 1896/2006. V tejto súvislosti upriamuje pozornosť na čl. 9 ods. 1 tohto nariadenia, podľa ktorého „Ak nie sú splnené požiadavky ustanovené v článku 7 a pokiaľ pohľadávka nie je zjavne neopodstatnená alebo návrh nie je neprípustný, súd poskytne navrhovateľovi príležitosť doplniť alebo opraviť návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu.“. Z uvedeného ustanovenia nariadenia vyplýva, že súd konajúci o návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu vyzýva na doplnenie, resp. opravu návrhu iba v určitých prípadoch, nie však vtedy, ak zistí, že nemá právomoc v zmysle čl. 6 nariadenia č. 1896/2006. Ústavný súd sa preto nemohol stotožniť ani s touto námietkou sťažovateľky.

Ústavný súd napokon nepovažuje za ústavne relevantnú ani námietku sťažovateľky vzťahujúcu sa na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Nariadením č. 1896/2006 ustanovený formulár „D“ pre rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu umožňuje súdu uviesť odôvodnenie iba

v obmedzenom rozsahu, a to vo vzťahu k taxatívne uvedeným dôvodom odmietnutia návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu. Formalizácia a zjednodušenie rozhodovacích procesov pri vydávaní európskeho platobného rozkazu je prostriedkom na zrýchlenie jeho vydávania a zjednodušenie jeho cezhraničného výkonu a zjednodušenie odôvodnenia tohto rozhodnutia je jeho nevyhnutným dôsledkom. Ústavný súd prihliadol aj na to, že konanie o vydanie európskeho platobného rozkazu predstavuje iba fakultatívnu možnosť pre navrhovateľa, alternatívu voči klasickému občianskemu súdnemu konaniu a aj v prípade, ak bol návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu zamietnutý, má navrhovateľ naďalej možnosť iniciovať občianske súdne konanie v tej istej veci (čl. 1 ods. 2 a čl. 11 ods. 3 nariadenia č. 1896/2006) pred súdom štátu, ktorý má právomoc vo veci konať a rozhodnúť rozhodnutím vo veci samej, pričom toto rozhodnutie musí spĺňať všetky zákonom ustanovené podmienky.

Záver okresného súdu, ktorý v okolnostiach danej veci rozhodol tak, že nemá právomoc na vydanie európskeho platobného rozkazu, preto nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo svojvoľný. Ústavný súd nezistil takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany okresného súdu, ktorá by zásadne popierala jej účel, význam a dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie. podľa jeho názoru neabsentujú, nie sú zjavne protirečivé a ani nepopierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, a taktiež nie sú ani v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí dostatočne, vzhľadom na formalizovaný proces rozhodovania o návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu, uviedol dôvody, pre ktoré návrh sťažovateľky zamietol. V okolnostiach danej veci preto nič neindikuje, že by týmto rozhodnutím mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory okresného súdu svojimi vlastnými.

Sťažovateľka ďalej tvrdí, že napadnutým rozhodnutím okresného súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva...

Podľa názoru sťažovateľky bol napadnutým rozhodnutím okresného súdu „... *de facto bez náhrady odobratý majetok vo forme majetkovej hodnoty, ktorého zhmotnenie... legitímne očakával[a]*“. Navyše, podľa sťažovateľky okresný súd „*neposkytol ochranu majetku sťažovateľa (pohľadávke, pozn.), ktorá bola riadne uplatnená v konaní pred súdom a v dôsledku jeho činnosti došlo k premlčaniu uplatneného práva a zániku reálnej možnosti budúceho uplatnenia nároku*“.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 396/08), súčasťou ktorej je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého z uvedených základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов, resp. v spojení s ich porušením.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím okresného súdu a porušením základného práva sťažovateľky upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k rovnakému záveru dospel, aj pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Ústavný súd nad rámec uvedeného dodáva, že podľa čl. 11 ods. 3 nariadenia č. 1896/2006 zamietnutie návrhu nebráni sťažovateľke, aby uplatnila svoj nárok prostredníctvom nového návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu alebo akéhokoľvek iného súdneho konania pred súdom, ktorý má na takéto konanie právomoc. Ani z tohto dôvodu nebolo možné prisvedčiť sťažovateľke, že by je bol „*bez náhrady odobratý majetok vo forme majetkovej hodnoty, ktorého zhmotnenie... legitímne očakával[a]*“.

Okrem toho ústavný súd vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, že v dôsledku činnosti okresného súdu došlo k premlčaniu nároku, uvádza, že podľa čl. 12 nariadenia č. 1896/2006 ak sú splnené požiadavky ustanovené v čl. 8 nariadenia, súd čo najskôr a obvykle do 30 dní od podania návrhu vydá európsky platobný rozkaz. Z uvedeného ustanovenia vyplýva možnosť, že konanie o vydanie platobného rozkazu bude trvať aj dlhšie ako 30 dní, hoci by súd mal o vydaní alebo o zamietnutí návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu rozhodnúť čo najskôr. Navyše, sťažovateľka neuviedla ani žiadny argument, ktorý by svedčil v prospech jej tvrdenia o premlčaní nároku v dôsledku zdĺhavého konania okresného súdu, a nie v dôsledku oneskoreného podania návrhu na súde, ktorý má právomoc podľa pravidiel medzinárodného práva procesného. Z dokladov priložených sťažovateľkou k sťažnosti vyplýva, že zmluva o kúpe motorového vozidla mala byť uzatvorená už 9. decembra 2008 (príloha k návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu) a zároveň sťažovateľka mala vystaviť faktúru č. 2008011 už 15. decembra 2008 (pozri návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu, tabuľka č. 10, označený dôkaz č. 1), pričom návrh na vydanie európskeho platobného rozkazu bol podaný až 29. februára 2012. Predmetnú námietku sťažovateľky preto ústavný súd musel vyhodnotiť ako účelovú, resp.

takú, ktorá relevantne nespochybňuje ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa už ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2013